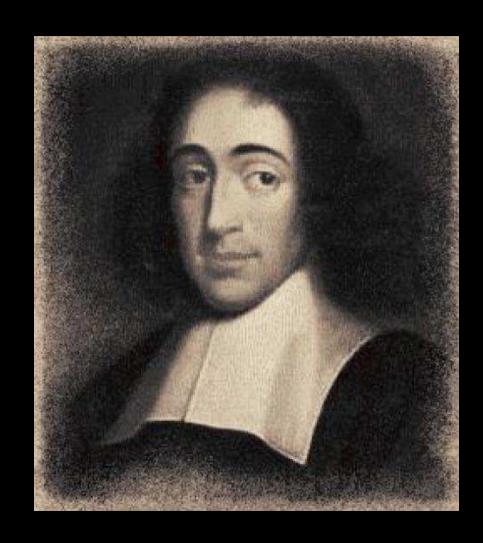
Baruch Spinoza (1632-1677)

- Dla jednych:
 "najszlachetniejszy i najbardziej
 godny miłości z wielkich
 filozofów" (B. Russell).
- Dla innych:
 Największy heretyk XVII wieku.
 Obrońca diabła.
 Duchowy sabotażysta.
 Wróg rzeczy ustanowionych mocą prawa.
- Gł. dzieła: Etyka w porządku geometrycznym dowiedziona, Traktat teologiczno-polityczny.

Traktat teologiczno-polityczny Spinozy wywołał piorunujący efekt.

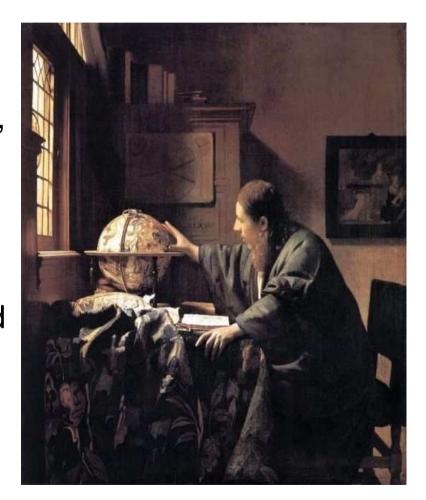
- Spinoza wyjaśnia w nim Biblię z punktu widzenia naturalnego rozumu (prawdziwe słowo Boże ma to samo znaczenie co prawda naturalna). Początek krytyki historycznej Biblii.
- W ustach większości "spinozyzm" oznaczał coś haniebnego. Służył do globalnego potępienia ateizmu, deizmu, naturalizmu czy intelektualnej niezależności.
- Dla liberałów natomiast Spinoza stał się bohaterem walki o wolność (rozumianej jako autonomia myślenia).

Spinoza był zafascynowany nauką i Kartezjańską metodą matematyczną, jednak zauważał, że Kartezjusz nie rozwiązał wielu problemów. Jego dualizm substancjalny nie dawał odpowiedzi na pytanie o relację umysłu do materii. Jako człowiek głęboko religijny zastanawiał się nad tym, czy można pogodzić istnienie Boga i wolności z nauką wyprowadzającą wnioski z logicznie wydedukowanych przesłanek.

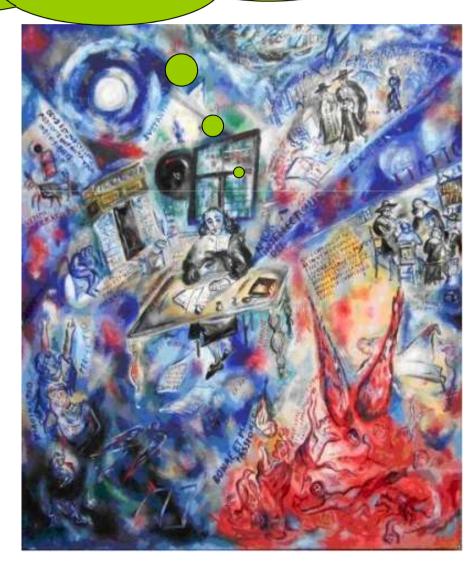
Etyka w porządku geometrycznym dowiedziona

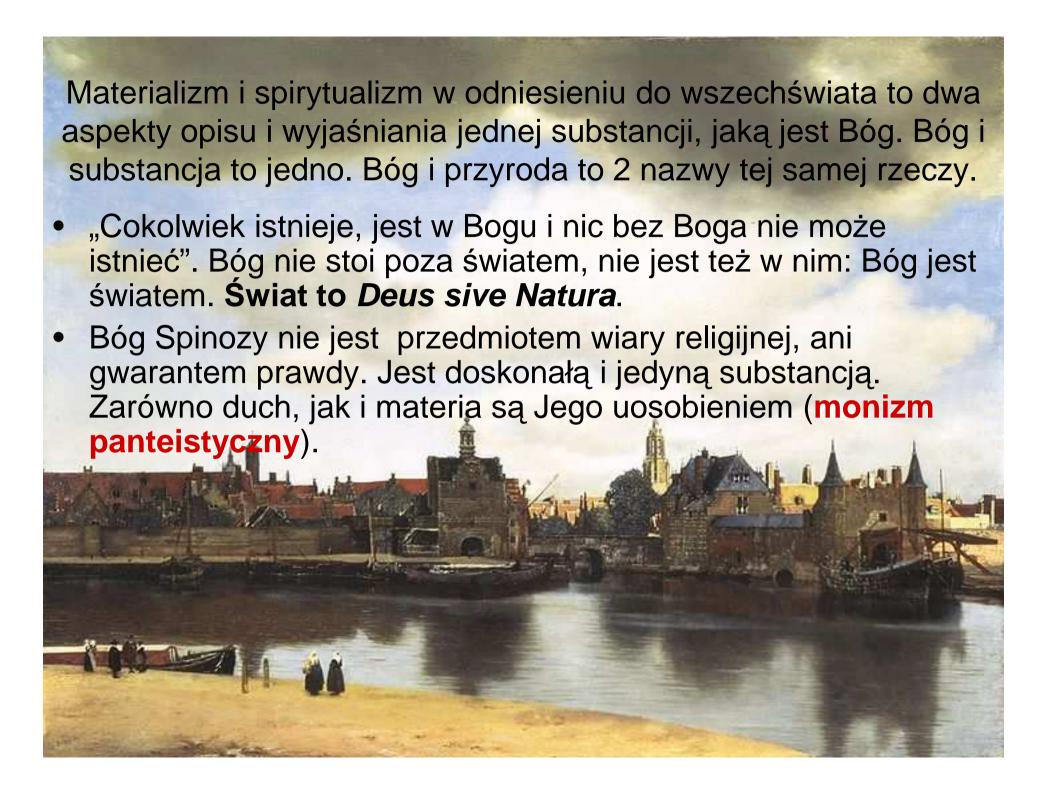
- Cel filozofii szczęście
- Modyfikacja metody kartezjańskiej, narzucenie metody geometrycznej całej filozofii. Paradygmatem racjonalnej nauki była dla Spinozy geometria euklidesowa.
- Każda część dzieła zaczyna się od definicji, po czym następują aksjomaty, twierdzenia i ich dowody. Każdy związek przyczynowy podlega paradygmatowi logicznemu, a każde wyjaśnienie jest formą dowodu.

"Scholastyka wychodzi od rzeczy, Kartezjusz – od myśli, ja – od Bogą"

- 3 poziomy poznania: wyobrażenia, rozum, intuicja
- Z intuicyjnego poznania Boga Spinoza chce wydedukować cały system filozofii
- Bóg jako substancja
- Jako przyczyna samej siebie
- Jego istotą jest istnienie
- Istota nieskończona posiadająca nieskończenie wiele atrybutów, z których każdy wyraża jego istotę

Bóg jako substancja jest zarazem myśleniem i rozciągłością

- Bóg substancja
- Atrybuty jednej substancji: myśl i rozciągłość

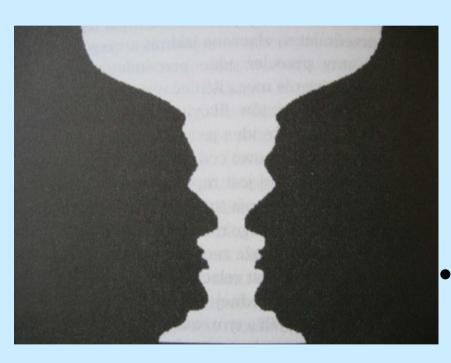
- Modyfikacje (modi, modusy) atrybutów:
- W odniesieniu do myślenia dusze
- W odniesieniu do rozciągłości ciała

Bóg nie jest lalkarzem...

- Cokolwiek się dzieje, jest konieczne. Bóg=przyroda jest wewnętrzną przyczyną tego, co się dzieje.
- Bóg nie jest lalkarzem, który pociąga za sznurki. Nie kieruje światem z zewnątrz, lecz poprzez prawa natury.
- Determinizm dotyczy również człowieka. Tak jak palce ręki nie mogą poruszać się w sposób niezgodny z ich naturą, tak człowiek musi działać zgodnie z prawami przyrody. Jest jak palec Bożego ciała.

Człowiek – skończony *modus* nieskończonej substancji

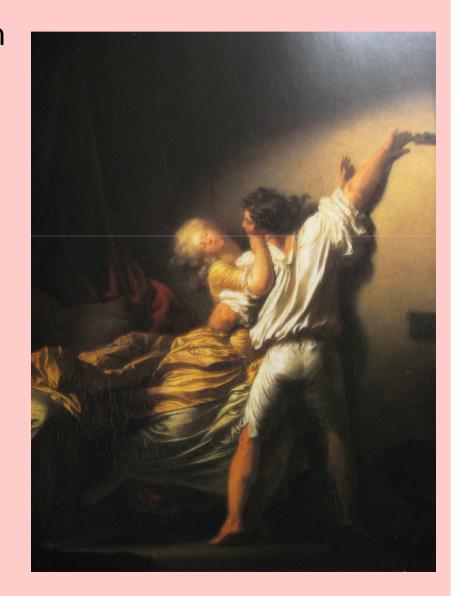

Bóg posiada nieskończoną liczbę atrybutów, z których człowiekowi znane są dwa: myślenie i rozciągłość – nie są one odrębnymi substancjami, lecz objawem jednej, dlatego panuje między nimi zgoda (paralelizm psychologiczny).

Człowiek ma dwoistą naturę (ciało i dusza) skupioną w jednym istnieniu. Ciało i duszą są jedną i tą samą rzeczą. Ciało – zewnętrzną formą duszy (przezwyciężenie dualizmu duszy i ciała).

Geometria uczuć

- Spinoza chce mówić o uczuciach jak o rzeczach naturalnych.
- Afekt stan bierny ducha, poprzez który dusza potwierdza siłę istnienia swego ciała.
- Uczucie jest powiązane z naszym istnieniem jako istot cielesnych; oraz zawiera sąd o rzeczy, jest więc formą poznania.
- Zd. Spinozy, jesteśmy rządzeni przez siły nieświadomości, wobec których nie jesteśmy jednak bezbronni.
- Teorię uczuć Spinozy wykorzysta później Freud.

Koncepcja wolności

- Wola = intelekt
- Brak znajomości przyczyn rodzi w nas poczucie wolności
- 3 rodzaje życia: niewolnicze, wolne, wieczne.
- Człowiek wolny jest świadom konieczności, które go przymuszają.

Człowiek łudzi się myśląc, że jest wolny...

